Lumi és a csendes béka

Egy mese az empátiáról: ahogy Lumi megtanulja, hogy a szomorú barátnak nem mindig felvidítás kell, elég, ha valaki csendben mellette marad.

Egy lágy reggelen, amikor a nap még csak félig ébredt, Lumi az Empátia Rétjének harmatos füvén ballagott. A fűszálak hegyén apró vízcseppek csillogtak, a levegő pedig hűvös volt és tiszta. Lumi kis tarisznyája halkan himbálózott az oldalán, benne néhány megmaradt falat a reggeliből.

A rét szélén, egy széles lapulevélen, egy kis zöld béka üldögélt. Nem ugrált, nem brekegett. Csak nézett maga elé, mozdulatlanul.

„Szép reggelünk van", köszönt Lumi vidáman. „Játszunk egy jót?"

A béka nem felelt. Csak pislogott egyet, aztán tovább nézte a füvet.

Lumi megállt. Valami furcsát érzett. A béka szeme olyan volt, mintha harmatcsepp ült volna benne.

Lumi először mutatott neki egy szép, sima kavicsot. A béka rá se nézett. Aztán Lumi eljátszotta a legviccesebb ugrálását, amitől máskor mindenki kacagni szokott. A béka most nem nevetett.

Lumi lassan leengedte a kezét. Megértette, hogy a nevettetés most nem segít.

Így hát csak leült a béka mellé, a nedves, harmatos fűre. Nem kérdezett semmit, nem is nógatta. Csak ült ott csendben, és nézte vele együtt a réten ébredő reggelt.

Sokáig üldögéltek így egymás mellett. A szél lassan meglibbentette a füvet, a nap pedig egyre magasabbra kúszott az égen.

Egy idő után a béka halkan megszólalt.

„A barátom, egy kis madár, ma reggel elrepült", suttogta. „Messzire ment, meleg vidékre. Nem tudom, mikor látom újra."

Lumi bólintott. Nem akarta gyorsan elhessegetni a béka bánatát. Csak ennyit felelt halkan:

Biztosan nagyon hiányzik neked.

A béka ránézett. A szemében még ott csillogott a könny, de valami megenyhült benne.

„Igen", felelte. „Nagyon."

Lumi közelebb húzódott. A két kis lény együtt nézte a tág eget, ahol reggel a madár elszállt. Nem beszéltek többet. Nem is kellett.

Amikor a nap végre teljesen felkelt, a rét megtelt puha, arany fénnyel. A harmat lassan felszáradt a füvön. A kis béka pedig egy picit közelebb bújt Lumihoz.

„Köszönöm, hogy itt maradtál velem", mondta.

Lumi elmosolyodott. Megértette, hogy néha nem a vidám szó segít a legtöbbet. Néha az segít, ha valaki csendben ott marad, és együtt érez a másikkal.

Mert a szomorúságot nem mindig kell elűzni. Elég, ha valaki mellénk ül, és velünk marad, amíg lassan elmúlik.

Vége

Beszélgessetek róla

A mese végén megkérdezheted a gyermekedtől:

1. Volt már olyan, hogy egy barátod szomorú volt? Honnan vetted észre?
2. Mit gondolsz, miért nem segített a béka felvidítása?
3. Neked mi esik jól, ha bánatos vagy? Ha valaki játszik veled, vagy ha csak melletted marad?